

Men hoorde de rovers razen en vloeken.

— Ze trekken al terug, merkte Sander op.

— Die tweede heb ik omver gelegd ! beweerde Renatus. Ik heb het duidelijk gezien.

— Zwijg toch ! fluisterde Elsje hem toe. Altijd dat gebluf.

— Neen, die tweede is zeker neergekogeld door de juffer hier, meende Sander. Zouden de gasten nu nog terugkeren ? Of hebben ze hun bekomste.

— Wachten, zei Bernard. Jan De Lichte is geen kapitein om het gauw op te geven. Ik zal eens inspectie houden, want de schurken zouden wel langs twee kanten een aanval kunnen doen. Ik vertrouw ze niet.

Bernard nam zijn pistolen mee en ging over de gang.

En waarlijk, aan de andere zijde van het slot zag hij reeds drie mannen in het park. Doolage schoof zacht het raam omhoog. Hij hoorde de mannen spreken.

— Hier met de ladder, zei er een. We zullen ze tegen de muur plaatsen. Laat ze aan de andere kant maar spel maken en vuren en zich verdedigen. Hier geraken we zonder moeite binnen en de jonker en zijn gasten zitten in de val. Ze zullen een tronie trekken.

— En we maken ze allen af ! verzekerde een der rovers met een vloek.

Er blijft er geen een in leven !

— Spitel, gij voorop... gij kent de weg ! hernam hij, die eerst gesproken had. Leid ons binnen !

Bernard ontstelde. Spitel zou daarbuiten zijn ! Spitel, die hij gevangen genomen had... Zouden de rovers dan al in de kelder geweest zijn ? Maar hoe ? Was er toch een geheime gang ?

— Ja, ik zal u zeker de weg tonen en de jonker zelf is dan mijn man.

't Was wel Spitel die nu sprak. Bernard herkende duidelijk zijn stem.

— Ja, vervolgde Spitel, Doolage zal kermen en kreunen... ik heb een grote rekening met hem te vereffenen !

— Nu niet langer babbelen ! Vooruit, drong een van zijn makkers aan.

— Volg maar !

Ja, Spitel was vrij !

— Hoe is hij uit de kelder geraakt ? vroeg Bernard zich af.

Maar hij kon niet lang nadenken. De ladder was geplaatst en reikte tot aan de vensterrand. Bernard greep de bovenste sport van de ladder vast en stootte ze weg. Dan schoot hij naar de kerels.

Gevloek en gekerm klonk, en de bandieten vluchtten weg.

— Neemt mij mee ! schreeuwde er een, die blijkbaar gewond was.

Maar de rovers schenen zich niet om hun makker te bekommeren. Ze waren te verrast en te ontsteld.

Doolage hoorde dat er aan de andere zijde ook weer geschoten werd. Vlug ging hij bij zijn gezellen. Ja, de bandieten deden een nieuwe aanval.

— Ze zijn nu verschanst achter strohopen, zei Sander kalm toch.

— We moeten ons verdelen, verzekerde Doolage. Ook links wilden ze binnendringen. Wilt gij mij ginder helpen, vroeg hij aan de onbekende dame. Een is genoeg. Ik heb al een aanval afgeslagen.

— Enige gevangenen hier gehaald en de rovers voor de keus gesteld, af te trekken of die kerels naar beneden gegooid, sprak Renatus.

— Zwijg ! gebod zijn meester weer. En hij verliet met de jonkvrouw de kamer.

— Spitel schijnt uit zijn gevangenis te zijn, deelde Doolage haar mede.

— Hoe weet ge dat ? vroeg de dame gejaagd.

— Wel, ik hoorde de rovers zeggen, dat hij het eerst een ladder moest beklimmen.

— Verstondt gij zijn naam ?

— Ja, heel duidelijk en hij sprak ook. De schavuiten stelden een ladder op, maar ik heb die omver geworpen en ik vermoed zelfs, dat Spitel daar gewond ligt.

't Was of de vreemde dame zich plots uit het raam wilde buigen.

Verschrikt trok Doolage haar achteruit.

— Pas toch op ! waarschuwde hij. Ge kunt getroffen worden... vergeet dat niet !

— Zou Spitel daar werkelijk liggen ?

— Zeker weet ik het niet. Hebt gij nog medelijden met hem ? Ge ziet hoe hij te beklagen is. Hij moest de weg wijzen en de schurken vormden al het plan, ons allen te vermoorden. Spitel nam mij voor zijn rekening ! Wat een huichelaar !

— Vreselijk !

— Wees niet bang ! Zo gemakkelijk geraakt men niet op de Wolvenburg binnen. Maar zou Spitel dan waarlijk

ontsnapt zijn ? En La Ruwière ? Als het stil is ga ik in de kelder zien. Ik wil het weten...

— Neen, neen, doe dat niet, jonker. De rovers moesten er eens binnengedrongen zijn ! Pas toch op uw leven ! Ge loopt misschien in de val.

— Ge stelt nog altijd belang in mij ?

— Maar natuurlijk, jonker !

— Belangstelling ? Zie, we zijn vannacht weer zoveel nader tot elkaar gekomen en nog meer bondgenoten geworden...

— Dat is waar...

— Uw belangstelling vereert me... maar uw liefde...

— Jonker, is het hier de plaats en het ogenblik om weer daarover te spreken ? viel ze hem in de rede.

— Als het hart dringt !

— Hier moet het verstand meester zijn !

— Ja... maar zou het dan zo onverstandig zijn, ons lot, dat zoveel gelijkennis heeft, geheel te verenigen ? Ge zijt nu onder mijn dak... maar morgen ben ik weer alleen en moet ik beven van angst over uw lot. 't Is waar, uw eerste verblijf op mijn kasteel is zeer roerig, doch ik kan u hier verdedigen.

— Jonker, vraag niet het onmogelijke, hernam de jonkvrouw. Ge hadt mij beloofd mijn geheim te eerbiedigen... Doe het dus.

— Maar ik vraag niet naar uw geheim...

— Hoor eens, hoe er aan de andere zijde geschoten wordt.

— Ja...

— Ga eens zien ! Ik zal hier de wacht houden...

— Alleen ?

— O, ik ben niet bang... ge weet, dat ik moed kan tonen ! Bekommer u niet om mij.

— Een ogenblik dan...

En Doolage spoedde zich naar zijn slaapkamer.

— Hoe gaat het ? vroeg hij aan Sander.

— Wel, de kerels zijn al te midden van de wal geweest !

— Zo ver ?

— Ja, twee schoten we er neer. Ze tuimelden in de wal. De anderen trokken weer af. Zullen ze voor de derde maal komen ?

— Wie weet ?

Eensklaps hoorde men wat verder ergens in de dreef, een hevig geweervuur. Het scheen of men daar handgemeen was.

— Zouden ze misschien onder elkaar vechten ? vroeg Bernard.

— Dat is onwaarschijnlijk.

— Hoor eens wat een getier ook ! Zouden er boeren toegesneld zijn op het klokgelui ?

— Ik zou het haast denken !

— Maar 't zou me toch verwonderen.

— De Blommaerts wellicht !

— Twee tegen de hele bende ? Dat zou sterk zijn.

— Neen...maar ze hebben misschien ook helpers mede !

— Nu bedaart het geweld.

— We zullen de ogen open houden.

Doolage keerde bij de jonkvrouw terug.

— Hier is alles stil, zei deze. Ik heb niemand bemerkt.

Ze verzweeg dat ze twee gedaanten naar het kasteel had zien sluipen. Ze kwamen een derde halen, de gewonde. En ze liet hen vrij begaan.

Nu was de dame veel rustiger.

Enige minuten later hoorde men stemmen voor de poort. Doolage en al de anderen gingen naar beneden.

De jonker opende een luikje en vroeg wie daar was.

— Goed volk ! klonk het. De rovers zijn op de vlucht. Wij zijn hier... de Blommaerts met vrienden. Is binnen alles wel ?

— Ja...

— Goddank !

— Ik zal u in het kasteel laten !

— Goed, als de schurken terugkomen, kunnen wij u steunen.

De brug werd neergelaten en de poort geopend. Enige ogenblikken later heerste er grote drukte.

De Blommaerts waren door een twaalfstal jonge mannen vergezeld en Doolage dankte hen voor hun hulp. Drie der boeren wilden liever naar huis. Hun vrouw zou ongerust zijn. Maar de anderen bleven op de Wolvenburg.

— We zullen allen naar boven gaan, zei Doolage. Dan worden we in geen geval verrast. Elsje, breng ons iets te drinken.

Bernard zocht naar de onbekende dame, maar bemerkte haar niet. Was ze dan al terug naar haar kamer ? Hij ging vlug zien, doch de deur stond open en de jonkvrouw was niet binnen. Hij riep haar, kreeg geen antwoord, speurde tevergeefs in andere vertrekken. Ze bleek verdwenen. Hij was hevig ontsteld. Had ze dan van de verwarring aan de poort gebruik gemaakt om te ontsnappen ? Maar waarom ? Was ze verbitterd, omdat hij nogmaals van liefde had gesproken ? Of oordeelde ze de weg thans veilig ?

— In 's Hemelsnaam dan, ik moet mij naar haar geheimzinnige kuren schikken, mompelde Bernard.

Maar hij was toch diep teleurgesteld.

De Blommaerts vertelden hoe zij de alarmklok hadden gehoord. Ze hadden, wel niet zonder moeite, burens kunnen bewegen hun te vergezellen. Ze vielen de rovers in de rug aan. Toen waren de schurken op de vlucht geslagen. Zeker moesten er doden liggen.

— We zullen ze morgen vinden, zei Doolage.

— We werden daar gedwongen bloed te vergieten, hernam Leo Blommaert. God weet, dat wij meer de vrede beminnen.

Doolage besloot toch eens naar de gevangenen te gaan zien. Allen vergezelden hem.

De opgesloten waren zeer zenuwachtig. Ze moesten het schieten gehoord hebben en zeker hadden ze op bevrijding gehoopt.

Toen nu een lantaarn een lichtschijn in de kelder wierp, richtten de kerels zich in spanning op.

— De jonker nog ! riep Pebbel met een vloek.

La Ruwière sprak niet en zonk blijkbaar moedeloos neer.

— Grote hemel, een is er weg ! riep Doolage verbaasd uit. Ja, Spitel is verdwenen ! Hoe is dat mogelijk.

Hij ging bij Pebbel en vroeg :

— Waarom hebben ze uw kameraad verlost en u laten zitten ?

— Komt ge nog met mij lachen ? antwoordde Pebbel nijdig. Spitel heeft altijd geluk. Die vervloekte gast heeft overal vrienden... ook hier.

— Wie heeft hem dan verlost ?

— Precies of gij dat niet weet ! Een van uw meiden zeker !

— Ge liegt !

— Ik heb ze niet gezien zeker, dat wijf ? Spitel sprak nog voor mij, maar ze wilde niet luisteren, de gemene feeks.

Bernard ontstelde bij die mededeling. Een van de meiden ? Elsje toch niet ? Maar Lotje misschien ? Die had tot de bende behoord... En zou ze zich nu zo ondankbaar tonen ?

— Was het Lotje ? vroeg hij aan Pebbel.

— Neen, een andere ! Maar gij weet dat wel. Ge zijt onrechtvaardig. De een mag er uit, de andere moet blijven ; dat is zeker omdat Spitel nog fijne manieren kan aannemen en Frans spreekt ? Laat mij nu ook maar gaan ! Ik heb nooit veel misdaan. Waarom de kleinen nijpen als ge de groten laat lopen.

— Wie zou Spitel uit de kelder gelaten hebben ? vroeg Sander. Begrijpt gij er iets van, jonker ?

— Lotje van eigen ! verzekerde Renatus. Ik heb het altijd gedacht, dat het een slecht werk was leden van de bende binnen de Wolvenburg te halen !

Lotje was ook mede naar beneden gegaan maar bij de trap blijven staan. Nu kwam ze driftig nader en ze snauwde Renatus toe :

— Wat durft ge zeggen ? Ha, ge liegt, ge liegt ! Ik ben van mijn kamer niet geweest en Sander had mij opgesloten. Ik ben er maar uitgekomen toen de jon-

ker mij kwam halen. O, ik wil de Wolvenburg wel verlaten, maar niet met de naam een ondankbare te zijn !

— Stil stil, Lotje ! suste Doolage. Ik weet wel dat gij zo iets niet zoudt doen. Renatus laat altijd zijn tong te ver gaan. In 't babbelen is hij een grote baas.

— Maar begrijpt gij, hoe de vogel is kunnen gaan vliegen ? vroeg Sander.

— Neen, 't is een raadsel...

— De verschijning ! zei Elsje zacht.

— Het spook van de Wolvenburg ! sprak Renatus en hij maakte haastig een kruis.

— Ja Spitel dacht ook, dat het een spook was, hernam Pebbel. Maar ik geloof dat niet. 't Was een bestoken spel en ik zeg, dat ge mij nu ook moet vrij laten !

Een vreselijk vermoeden bestormde Bernard. De onbekende dame had hem gevraagd Spitel in vrijheid te laten en ze was blijkbaar teleurgesteld geweest door zijn weigering. En ze had ook haar ontsteltenis niet kunnen verbergen aan het raam, toen hij haar mededeelde dat de boef gewond moest zijn. Ze wilde zich zelfs door het venster buigen...

Zij moest Spitel verlost hebben. Maar hoe had de kerel het kasteel verlaten ? En waarom bevrijdde ze hem juist en niet de anderen ? Welke betrekkingen had zij met een lid van de bende ? Ze wist nu toch, dat Spitel Jan De Lichte diende ! Behoorde hij tot haar kennissen... of tot haar verwanten ? Spitel was blijkbaar een man van betere afkomst. Was hij van een hoger stand afgedaald tot een vagebond, een rover ?

Doolage zweeg hierover tot de anderen, maar de vreemde dame was voor hem nog geheimzinniger geworden.

La Ruwière bleef zwijgen. En in een andere kelder lag de bazin van het « Wolfbos » rustig te slapen.

Allen keerden naar boven terug en de nacht verliep verder ongestoord. 's Morgens vond men geen doden. Nieuwe verbazing. De boeven moesten toch nog teruggekeerd zijn, om hun verslagen mak-

kers te halen. Sander en Renatus dregden lange tijd in de wal, maar even tevergeefs.

Men hoorde dat er op een hoeve onder Maria-Horebeke ingebroken was. De rovers hadden er de boer vermoord en zijn vrouw mishandeld. Ze namen een grote buit mede en verbrijzelden de meubelen.

Ze hadden bij de Wolvenburg de nederlaag geleden, maar toch in de streek schrik willen zaaien.

En tot de boerin had een van hen gezegd :

— Ik ben Jan De Lichte. Zeg nu maar aan ieder, dat we hier komen werken, en nog veel van ons zullen doen spreken, omdat de heer van de Wolvenburg ons de duivel aandoet.

Doolage begreep wel, dat de kapitein de bevolking tegen hem wilde opzetten...

OP 'T VOSSENHOL.

BERNARD sliep weinig na die roerige nacht. Hij martelde weer zijn geest over de onbekende dame. Ze had hem gastvrijheid gevraagd, omdat er gevaar dreigde en ze verdween in 't holle van de nacht, als de rovers in de streek zwermden en een half uur verder een hoeve plunderden !

Wie kon zo'n handelwijze begrijpen ? Bernard lag daarover te peinzen en hij was blij, toen hij opstaan kon.

Elsje was reeds beneden en ze maakte het ontbijt voor haar meester klaar. Lotje verscheen ook.

— Hebt gij gisterenavond die vreemde dame gezien ? vroeg Doolage aan het roversmeisje.

— Ja, jonker... maar toch niet goed, antwoordde ze verlegen.

— Kent ge ze niet ?

Even aarzelde Lotje en dan antwoordde ze :

— Ik moet de waarheid zeggen. Ik zag ze tweemaal met Spitel !

— Met Spitel ?

— Ja, de eerste keer te Ename en nog eens te Maria-Horebeke, aan de kerk.

— Ging ze toen met hem mee ?

— Ja... en ze spraken samen heel vriendelijk.

— Vergist ge u niet ? Was het geen andere ?

— Dan zou het een dubbelgangster moeten zijn.

— Men zegt, dat er in de streek twee zulke dames zijn.

— Ik weet dat niet, jonker.

— Ik meende haar stem ook meer gehoord te hebben, zei nu Elsje.

— Waar ?

— Ik kan het mij niet herinneren...

— Hebt ge er over nagedacht ?

— O, ja, jonker... maar ik weet waarlijk niet waar !

Onder het ontbijt dacht Bernard weer na. Lotje had die dame, of zo'n dame, bij Spitel gezien. En gisteren pleitte de juffer voor Spitel... En Spitel was door een vrouw uit de kelder bevrijd ! En de dame verdween daarna spoorloos. Kende ze Spitel ? Hoe ? En waarom beschermde ze de schurk ? Waarom scheen het leven haar een last.

— Zal ik dan nooit antwoord krijgen op al die vragen ? vroeg Bernard zich af.

We zegden reeds dat de gevallen rovers door leden van de bende weggehaald moesten zijn. Na dit onderzoek begaf Bernard zich naar het Vossenhol. Hij wilde de oude van Balen spreken.

Diederik deed zelf open en hij ontving zijn buurman met een hele woordenvloed van beleefdheden. Bernard werd in de woonkamer geleid en zag dadelijk dat deze veranderd was. Ze prijkte met nieuwe meubelen.

— Ja, we hebben ons eens ingespannen, zei van Balen. Die verwenste Fransen vernielden of roofden mijn oude prachtige meubelen. Nu kunnen ze deze weer eens komen halen... Maar een mens met smaak en kunstgevoel kan toch niet tussen naakte muren, als in een stulp leven, niet waar ? Ik ga

ook weer mijn oude stand ophouden en binnenkort hoop ik u tot een diner uit te nodigen.

— Wat ik gaarne zal aanvaarden ! verzekerde Doolage. Ik ben ook van gevoelen dat de edelen zich nauwer moeten aaneensluiten.

— Juist... juist... Zo zullen we ook onze rechten handhaven. We zijn zulks aan ons voorgeslacht verplicht.

— In verband daarmee kom ik u spreken. Ik heb een zeer roerige nacht gehad.

En Bernard vertelde nu over de gevangenneming van La Ruwière, Pebbel en Spitel, de aanval op het kasteel en het verdrijven der rovers.

— En dat ik niets van dat alles gehoord heb ! zei van Balen verbaasd. Ge hebt dus de klok geluid ?

— Ja...

— Vreemd ! Maar ik slaap ook zo vast en mijn zoon Denijs is niet thuis. Hij is naar West-Vlaanderen... Mijn nicht zei me ook niets. Die moet eveneens diep in de rust geweest zijn ! En het personeel... o, waarde buurman, knechten en meiden zijn zo onbetrouwbaar, dat ik er geen meer houden wil ! Dus ge hebt gevangenen op uw slot ? En ge beweert dat jonker La Ruwière tot de bende van Jan De Lichte behoort ?

— Ik heb er de onweerlegbare bewijzen van !

— Wel, ge verbaast me zo zeer, alsof ge me kwaamt vertellen dat Jan De Lichte uw boezemvriend is. Wie zou dat gedacht hebben ? Wat zullen we nog al horen ?

— Kent gij mijn wedervaren te Oudenaarde niet, ik bedoel dat van gisteren ?

— Geen woord weet ik er van ! Och, ik leef hier als een kluizenaar.

En van Balen toonde grote verontwaardiging, toen hij ook dat vernam en de rol, welke La Ruwière bij de schout had gespeeld.

Doolage gaf dan als zijn wens te kennen, dat de edelen van de omtrek

nu solidair zouden optreden en hem steunen bij het overleveren der gevangenen aan het gerecht.

De regering te Aalst handelde veel te eigenmachtig en hield geen rekening met de bezitters der kastelen.

— O, zwijg me er van ! hernam van Balen. Zij spotten met onze rechten. Ze doen of wij niet bestaan !

— Zo is het, bevestigde Bernard. En daarom zou ik willen, als het mogelijk is, dat gij mij naar Aalst vergezelt.

— Gaarne !

— O, ik dank u voor uw bereidwilligheid !

— Wanneer wenst ge te vertrekken ?

— Dat laat ik aan u over...

— Morgen ?

— Goed...

— Om negen uur weg van de Wolvenburg, dan kom ik u afhalen.

— Uitmuntend ! Gij reist te paard ?

— Zeker, zeker ! Ik ben nog een flinke ruiter, dat zal ik u bewijzen.

— Ik twijfel er niet aan. Ik zal dan te Aalst proces-verbaal afleveren van het gebeurde.

— En ik steun u ! We zullen die heren eens de les lezen... Ha, ze menen ons met hun burgermaniertjes te overbluffen... mijn voorvaderen klimmen op tot aan de kruisvaarders en die der gedeputeerden waren toen lijfeigenen.

Bij Bernard was adeltrots niet de drijfveer. Alleen recht bezielde hem. Maar hij liet de oude heer doordraven, tevreden reeds over zijn bereidwilligheid om hem te helpen.

Geruime tijd bleef Doolage zitten en hij sprak uitvoerig over zijn plannen, om Jan De Lichte ongenadig te bestrijden. van Balen was het volkomen met hem eens. Er moest een eind komen aan dat moorden en stelen.

Eindelijk toch ging Doolage heen. Toen van Balen hem uitliet, zag Bernard een rode vlek aan de treden der voordeur.

— Zie eens... bloed ! zei hij.

— Bloed ? O, ja... deze morgen is hier een vagebond gevallen. De kerel

kwam bedelen. Ik wierp hem iets toe uit het raam en de schavuit was niet tevreden; hij wilde meer en toen beukte hij als een razende op de deur. Ik dreigde hem met een pistool en daardoor schrikte hij zo, dat hij al te vlug wilde weglopen, struikelde en met zijn hoofd op een der treden viel. Hij had een gat in zijn hoofd en hij moet dat maar als een straf beschouwen voor zijn onbeschaamdheid.

— Ja... wie weet of hij ook geen spion was van die vervloekte bende.

— Best mogelijk ! Maar ik laat zulke rovers nooit binnen.

— Dat is het beste ook. Dus tot morgen !

— Ja... Reken op mij !

Doolage ging door het park. Aan het buitenhek ontmoette hij een kleine heer met zeer lange lokken.

— Is het erg met de jonker, mijnheer ? vroeg het manneke.

— Welke jonker ?

— Wel, jonker van Balen ! Ik ben voor hem geroepen. Ge kent mij niet ?

— Neen !

— Meester Verdagius... dokter te Oudenaarde, maar die in de ganse streek ontboden wordt om zijn kennis. Ge kunt dus vrij tot mij spreken. Jonker Denijs van Balen is gewond en ik moet hem genezen. Daarvoor werd ik uit Oudenaarde geroepen. Ge ziet, dat ik op de hoogte ben. Is het ernstig met hem ?

— O, ik weet van niets, meester !

— Wel, ik herken u nu ! Gij hebt te pronk gestaan... Geen letsel gehad ? Anders, mijn kunst is te uwen dienste, mijnheer.

— Dank u, ik ben zeer gezond.

— Ja, maar ontroeringen zijn bedrieglijk.

En meester Verdagius bewees dit door een vloed van slecht Latijn, waarmee hij echter geen indruk maakte op Doolage, die hem in uitstekend Latijn antwoordde, dat hem niets deerde.

— Ik heb een slachtoffer van u in

behandeling, hernam de heelmeeester, toch wat uit zijn lood geslagen.

— Een slachtoffer van mij ?

— Juffrouw Larifère... Zij heeft zware koortsens wegens uw optreden. Ge hebt uw huwelijksbeloften jegens haar geschonden en dat heeft haar sterk aangegrepen. Ge zoudt haar trouwen...

— Dat zijn leugens en ik weet niet, waarmede gij u bemoeit, dokter.

— Zo'n toon, tegen meester Verdagius, beroemd in het Land van Aalst.

— Dat is wel mogelijk, maar zulks geeft u het recht niet laster te verbreiden. Ik ben geen dokter als gij, maar zo ge juffrouw Larifère dadelijk beteren wilt, bezorg haar dan een man. Ik wil echter dat geneesmiddel niet zijn ! Ik dank er u hartelijk voor.

— Ik kan uw raad missen, mijnheer. Misschien zult gij mij ook wel eens nodig hebben en dan een toontje lager zingen...

— Gij zijt het, die hoog zingt. Ge noemt juffrouw Larifère mijn slachtoffer...

— Zo is het ook, al begrijp ik dat gij het gaarne zoudt afstrijden. Maar dan moest ge geen beloften gedaan hebben.

— Nu zijt ge onbeschaamd !

Meester Verdagius zette een hoge borst.

— Het is de eerste maal in mijn leven dat iemand mij zo toespreekt ! beweerde hij.

— Dan zijn de mensen wel goedzakig tegenover u. En wat mij betreft, ik groet u. En laat mij verder gerust met de feeke, die juffrouw Larifère heet.

Bernard keerde heelmeeester de rug toe en mompelde :

— Een opgeblazen manneke, hoe klein het ook is ! Wel zo, is Denijs van Balen gewond ? En zijn vader beweert, dat hij naar West-Vlaanderen is ! Zeker in het avontuur gezeten ? Men zegt, dat Denijs nog al lichtzinnig is. Wellicht dronken thuis gekomen. Hij zal wel de vagebond zijn, die over de drempel viel,

toen hij op de deur beukte. De vader wil dat voor mij verbergen en ik kan hem zulks niet kwalijk nemen. Maar ik mag Denijs niet veroordelen. Ik ben ook dronken geweest en ik draag er de wonden nog van, dwaas die ik was. Ha, juffrouw Larifère is ziek, minneziek, ziek, maar ik trek er mij niets van aan ! 't Zal wel overgaan ! Ik ben in elk geval tevreden, dat van Balen mij te Aalst steunen wil. Kende ik maar meer edelen uit de omtrek.

Toen Bernard thuis kwam zat er een bezoeker op hem te wachten. Het was een statige edelman van rond de vijftig.

— Wie heb ik de eer te ontvangen ? vroeg Doolage hoffelijk.

— Baron de Catarijsel is mijn naam.

— Uw dochter is de verloofde van jonker La Ruwière, niet waar ?

— Juist ! En ik kom u rekenschap vragen van uw ongehoorde onbeschaamdheid ! Deze ochtend al vroeg, vernam ik dat gij het gewaagd hebt jonker La Ruwière gevangen te nemen en hem te beschuldigen van iets monsterachtigs.

— Inderdaad ! Jonker La Ruwière behoort tot de benden van Jan De Lichte.

— Ge zijt gek... of zelf een lid van die roversbende !

— Uw toon is niet heel hoffelijk.

— En uw gedrag is afschuwelijk !

— Ge spreekt zonder kennis van zaken. Jonker La Ruwière is op mijn grondgebied aangehouden, toen hij zinnens was een eerzame dame te ontvoeren. Die misdaad heb ik voorkomen, maar het zou zijn eerste niet geweest zijn !

— Ik herhaal nog eens, dat ge gek zijt of een lid van de bende !

— Mijnheer, ik zou u de deur kunnen uitzetten om die onbeschoftheid.

— O, ik zal hier niet langer blijven dan nodig is. Ik wacht alleen op jonker La Ruwière, wiens eigen vader niet komen kan. Ik treed voor hem op !

— Jonker La Ruwière behoort nu

aan het gerecht ! zei Doolage op beslist toon. Ik zei, dat ik u de deur zou kunnen wijzen, maar ik kan uw verbaazing toch begrijpen en wil u liever overtuigen. Een ogenblik !

Doolage ontbood Lotje. Zij moest nu haar lotgevallen met La Ruwière vertellen, haar ontvoering, haar verblijf te Burst, de geboorte van haar kind en de afschuwelijke moord op het meisje.

Ze deed het, aarzelend, eerst diep beschaamd, maar dan toch vlotter, want verontwaardiging greep haar eensklaps aan.

Dan liet Bernard haar heengaan en zei tot baron de Catarijsel :

— Ge hebt dit gehoord ?

— De getuigenis van een slet, een roversmeisje ! En gij noemt u een edelman en speelt zo iemand uit tegen een ander lid van de adel ! Ha, foei, wat een handelwijze ! Ze versterkt mijn vermoeden...

— En welk vermoeden, mijnheer ?

— Dat gij zelf tot de bende behoort, maar u als helper van het gerecht voor doet, om eerlijke mensen te misleiden. Hoe kent ge zo'n roversmeisje en hoe komt ze bij u ? Ge doet me walgen, mijnheer !

— Gij mij niet minder ! Gij vertrouwt uw dochter toe aan een kerel, waarvan ge zulke fieltensstreken verneemt, een vrouwenschaker en moordeenaar !

— Ik kan me niet vernederen om verder over die laster te spreken !

Nu moest Sander komen. Deze vertelde hoe La Ruwière met Pebbel in het kreupelhout verscholen zat om een dame af te wachten.

— Uw bewijsvoering is niet erg overtuigend, zei baron de Catarijsel. Wie is die dame door jonker La Ruwière bedreigd ?

— Haar naam is mij onbekend.

— Waar woont ze ?

— Ik weet het niet...

— Wat al bewijzen ! riep de Catarijsel honend. Hoor eens, ik luister niet

verder naar u. Zult gij jonker La Ruwière vrij laten ?

— Ik denk er niet aan ! antwoordde Bernard hooghartig. Het gerecht zal oordelen. O, ik heb nog meer bewijzen. Hij heeft mij door bandieten laten aanhouden en nog wel tweemaal !

— En ge zult zulks laten bevestigen door personen als die slet, welke ge bij mij durfde brengen ? Neen, mijnheer, ik wens er niets meer van te horen. Ga uw gang, houd La Ruwière hier !

— Neen, hij zal naar Aalst geleid worden !

— Maar gij verklaart ons, de adel, de oorlog !

— Ik ken maar één weg, mijnheer : het recht !

de Catarijsel haalde de schouders op.

— Mag ik jonker La Ruwière zien ? vroeg hij.

— Ook dat kan ik niet toestaan. Hij is ter beschikking van het gerecht.

— Goed ! Maar ik verzeker u, dat gij zwaar zult boeten voor uw verregaande onbeschaamdheid ! Dat optreden tegen een edelman...

— Mijnheer, ik ben hier op mijn gebied.

— Dat is nog niet uitgemaakt.

— Wat belooft er u ?

— Wie kent u ?

— En mijn papieren ?

— O, er zijn veel valse papieren in omloop !

— Verlaat dadelijk de Wolvenburg, gebod Bernard driftig.

— Zeker ! Uw gezelschap eert me niet... Tot wederziens aan een paal te Aalst of elders nog...

Baron de Catarijsel verliet het kasteel. Op het voorhof wachtte een zijner dienaren bij de paarden. De edelman wierp een blik vol verachting op het slot en reed heen.

— De voorspelling van mijn onbekende dame treedt reeds in vervulling, mompelde Bernard. 't Zal moeilijk zijn La Ruwière voor allen te ontmaskeren. Maar ik zal hardnekkig strijden !

RENILDA DE CATARIJSEL.

RENILDA de Catarijsel had die morgen ook het nieuws van La Ruwière's aanhouding vernomen. Zij was een zeer schone jonkvrouw, goedig van karakter, liefdadig jegens de armen en daarbij steeds opgewekt.

Maar in de laatste dagen scheen ze somber. Men had haar verlovingsfeest gevierd met jonker La Ruwière. En zeker werd Renilda op menig slot benijd. Vele harten vlamden voor de knappe, rijke edelmanszoon.

En toch was de uitverkorene niet gelukkig.

Deze morgen kwam de barones de Catarijsel bij haar dochter. Ze deelde Renilda het bericht van La Ruwière's aanhouding mede.

— Uw vader is reeds naar Mater en zeker brengt hij uw verloofde mede, beeerde de dame.

— Moeder, ik heb een angstig voor gevoel, antwoordde de jonkvrouw.

— Wat dan ?

— Ik vrees, dat het nu zal blijken, hoe La Ruwière niet een man is voor wie wij hem houden.

— Omdat die verwaande vreemde jonker hem gevangen heeft genomen ?

— O, neen ! Sedert La Ruwière hier meer kwam en soms met mij alleen was, beviel hij mij niet ! Ik heb toegestemd in de verloving, omdat mijn vader het wil, maar ik bemin La Ruwière niet.

— Dat zal komen... die liefde sluimert in uw hart, kind !

— Neen, moeder, het is heel wat anders. Ik geloof niet in La Ruwière.

— Wat hebt ge tegen hem ?

— Ik kan het niet verklaren... en toch voel ik, dat ik me niet vergis !

— Overspanning, Renilda ! Ge zult zelve lachen met die bekommernis. La Ruwière wordt algemeen geacht en is ridderlijk, openhartig, minzaam. Zeker, hij is veel op gang, maar nooit hoort men, dat hij zich minder behoorlijk gedraagt... velen zouden hem tot man wensen !

— Dat weet ik... Ik wilde maar dat hij een andere had gekozen !

— Renilda toch... wat gedachten nu. Het is onbegrijpelijk. Ik meende dat ge wel een zalig gevoel zoudt hebben.

— Zaagt ge dan niet, dat ik somber ben, moeder ?

— Dat schreef ik toe aan enige verlegenheid.

— Neen, moeder, het is heel wat anders. Ik geloof niet, dat La Ruwière oprecht is. Hij kan mij zo zonderling bekijken, zo onrein en dan schaam ik me... zoals ik nu bloos om het te zeggen. Maar tot wie kan ik het anders zeggen dan tot u ?

De barones schudde het hoofd.

— Kind, kind, hernam ze, dat is een nieuw gevoel, dat bij u ontwaakt. Och ja, een verloofde is eerst verlegen en beschaamd, en dat eert haar !

— Moeder, ik weet wat gij bedoelt, maar ik verzeker u, dat het bij La Ruwière geen eerbied is voor mij ! En nu is hij gevangen genomen door jonker Doolage.

— Een verwaande gek !

— Zo spraken ze niet over hem aan het verlovingsfeest. Toen hadden velen de indruk, dat hij een zeer beschaafd edelman was. Alleen La Ruwière schold op hem. En er is zeker wat gebeurd tussen hen, maar ik vrees, dat het niet in het voordeel is van La Ruwière.

— Dus een vreemde, pas uit Holland gekomen, zou al dadelijk beter La Ruwière kennen, dan de ganse adel, die dagelijks met hem omgaat.

— Vreemden zien soms scherper, moeder ! Nu, we zullen het horen...

— Als ge zo spreekt tot uw vader...

— Ik zal vaders wil doen ! Dat is mijn plicht...

En zo had men Renilda de Catarijssel steeds geleerd.

De barones trachtte haar dochter te overtuigen, dat zij aan La Ruwière een goede echtgenoot zou hebben.

Treurig gestemd ging de jonkvrouw uit. Ze moest enige zieken bezoeken.

Dat was haar dagelijks werk. En tot ver in de omtrek werd ze vereerd en geliefd om haar weldadigheid. Hoe kon ze ook bedrukten troosten en bemoedigen.

Maar nu had ze zelve troost en bemoediging nodig... Die verloving benauwde haar... En voor La Ruwière gevoelde ze angst ! In haar hart wenste Renilda nu eigenlijk, dat het door de gevangenneming blijken zou, hoe La Ruwière geen eerlijk man was.

SIPKA.

SIPKA, het Zigeunermeisje, dwaalde rond het kasteel van baron de Catarijssel. Ze wilde jonkvrouw Renilda spreken... Ze wist, dat deze wel uitgaan zou op armenbezoek.

Sipka scheen zenuwachtig. Ze was jong en schoon... Ze had een bronzen gelaat, donkere ogen, gitzwart haar. Ze was een Zigeunerin, maar Renilda de Catarijssel onderwees haar in de christelijke leer.

Onder de Zigeuners — bij ons ook Djipten genoemd — had Jan De Lichte veel trawanten. Zigeuners behoorden tot de listigste kerels en de vrouwen tot de sluwste van zijn bende.

De Zigeuners of Djipten werden dikwijls door de overheid vervolgd. De geschiedenis meldt daarvan vreselijke voorvallen. In ons land duldde men ze ook niet. Maar het was nu oorlog.

De Djipten volgden dikwijls de legers, want in oorlogstijd hadden ze meer vrijheid om het platteland te stropen.

Echter stonden ze, in Jan De Lichte's tijd, onder bedreiging van strenge plakaten. Ze moesten binnen vier dagen het land ruimen, of ze zouden geseld en gebrandmerkt worden.

En vond men er een met een brandmerk dan werd die persoon aan de galg opgehangen.

Deze verordening bleek krachteloos tegen de Djipten die met Jan De Lichte samen werkten. Velen van hen zwier-

ven bij klare dag openlijk door het land.

*

Sipka was dus ook een Zigeunerin. Maar daar ze een wees was, trouw ter kerk ging en eerlijk als meid diende op een hoeve van het kasteel van baron de Catarijsel, dacht geen overheidspersoon er aan, haar het leven te bemoeilijken.

Toch wist Sipka meer dan ze zeggen wilde en dan ze zelfs wenste. Enkele malen waren andere Zigeunerinnen zogenaamd komen bedelen. Maar ze hadden een andere bedoeling: ze wilden Sipka overhalen met hen mee te gaan bij de bende. Ze vertelden allerlei bijzonderheden over het lustig leven dat ze daar leidden.

Sipka kende aldus leden van de bende, maar ze weigerde hardnekkig naar de lokstemmen te luisteren.

En nu wandelde ze onrustig bij het kasteel heen en weer. Haar hart bonsde toen eindelijk jonkvrouw Renilde naderde.

Sipka aarzelde even, maar trad dan naar voren. Renilda groette minzaam.

— Wel Sipka, nu reeds aan het wandelen? vroeg ze vriendelijk.

— O, neen, jonkvrouw! antwoordde het Zigeunermeisje beschroomd. 't Is niet om te wandelen.

— Hebt gij misschien iets te vragen?

— Ik durf bijna niet.

— Toe, toe, ge weet wel, dat ge openhartig met mij moogt spreken! Wat deert u? Zeg het maar.

— O, 't is over jonker La Ruwière! riep Sipka heftiger nu.

Renilda ontstelde.

— Over jonker La Ruwière? herhaalde ze verbaasd. Laat horen...

— Ge zult misschien boos op mij zijn en toch moet ik het u zeggen! Ik zou anders geen rust hebben. Jonker La Ruwière is een slecht man!

Renilda bedacht, dat ze hier met een Zigeunermeisje over haar verloofde sprak... zij, de erfdochter van de baron, van een groot en machtig kasteel. Maar

ze las in die donkere ogen zoveel oprechtheid en Sipka's woorden waren bovendien in harmonie met haar eigen gevoelens. En Renilda vroeg dan ook even vriendelijk:

— Hoe weet gij dat?

— O, jonkvrouw, hij heeft mij gevraagd naar Burst te komen, hij zei, dat hij mij beminde, hij zou mij schone kleren geven en juwelen en ik zou zo rijk mogen leven als gij!

— Dat heeft de jonker allemaal tegen u gezegd? riep Renilda uit, terwijl ze rood werd van verontwaardiging en schaamte.

— Ja, jonkvrouw... al drie maal! Eens toen ik van de kerk kwam, dan in de weide en de laatste keer op de hoeve. En ik voelde nu dat het mijn plicht was u dat over te vertellen, want ze zeggen, dat de jonker met u wil trouwen en gij zijt veel te goed en te edel voor hem. Hij zou u ongelukkig maken. Daarom moest ik u spreken en kom ik hier, want er is nog meer gebeurd.

— Wat dan?

— De jonker is door een kasteelheer gevangen genomen...

— Dat weet ik...

— Ja... een man is dat al vroeg komen zeggen op het kasteel. Maar die man, jonkvrouw, is dikwijls bij volk dat tot de bende van Jan De Lichte behoort. En als hij zo voor jonker La Ruwière loopt, moet de jonker ook wel goed staan met de bende.

— Wat gij daar zegt, is vreselijk, Sipka! hernam Renilde ontsteld.

— Toch is het de vreselijke waarheid. O, ik verklaar het op mijn ziel! riep het meisje met Oosterse hartstocht.

— Maar hoe weet ge dat allemaal?

— Er zijn meermalen Zigeunervrouwen bij mij geweest om me te verlokken met hen mede te gaan naar de bende.

— Durfden ze dat vragen?

— Ja... ze zeiden dat het daar zo vrolijk was, dat ik een lustig leven zou leiden, zonder te moeten werken. Ik heb

er nooit naar willen luisteren, maar ik heb bij hen de man gezien, die op het kasteel vanmorgen het nieuws bracht. Die man werkt ook niet en loopt altijd rond. Hij is vanmorgen op de hoeve geweest. Het was nog donker. Hij kwam om wat eten vragen. Er was nog een knaap bij hem. En toen ik in de spinde stond, spraken ze samen Bargoens... Ik versta dat ook. Ik heb het geleerd, toen ik klein was. Dat wisten de lieden zeker niet. En ik hoorde dat ze over jonker La Ruwière bezig waren.

— Wat zeiden ze van hem ?

— Dat hij wel gauw vrij zou komen, want dat niemand zou geloven, dat de jonker de bende goed kende.

— Maar Sipka toch !

— O, jonkvrouw, God weet, dat ik u de waarheid vertel !

— Maar hebt gij niet mis verstaan ?

— Neen... neen ! En de man zei, dat hij zelf de boodschap van de gevangenneming bij de baron had gebracht, want dat de edelen dan wel de jonker zouden bevrijden, zonder dat de kapitein er zich lastig moest om maken... De kapitein was naar Mater geweest, om anderen, die ook vastzitten te verlossen, maar dat is mislukt. O, ik heb het duidelijk gehoord, jonkvrouw. Als die mensen zo voor de jonker werken, moet hij zeker in betrekking staan met de bende.

— Hebt gij er al met iemand anders over gesproken, Sipka ?

— O, neen, jonkvrouw ! Eerst wilde ik alles voor mij houden, maar ik voelde dat ik het toch aan u moest vertellen. Als de heren geloven, dat de jonker onschuldig is en hij trouwt met u en ik had gezwegen, dan zou ik nooit meer rust hebben, want eens komt toch alles uit.

— Gij zijt een braaf meisje, Sipka. Ik ben blij dat ge zo gehandeld hebt.

— Ge zijt dus niet boos op mij, jonkvrouw ?

— Boos ? Integendeel, ik ben u dankbaar, want ik wantrouwde de jonker reeds en nu brengt gij mij de bewij-

zen. Maar spreek er verder met niemand over !

— O, neen, jonkvrouw !

— Ik moet nadenken... Is die man met de knaap al weg ?

— Ja... toen ze gegeten hadden, vertrokken ze dadelijk. Ze moesten naar Aalst, zeiden ze. Ze zullen daar ook 't nieuws van de gevangenneming verspreiden. En 't is waar, de jonker wordt daar bemind en ieder zal zeggen dat hij vrij moet komen.

— O, dan is La Ruwière een verschrikkelijke huichelaar !

— Wat hij tot mij sprak, jonkvrouw, was slecht, doorslecht ! En dan u durven vragen tot vrouw ! Ik zou nooit rust gehad hebben als ik zweeg !

— Ge hebt zeer goed gehandeld, heren Renilda. Ga nu naar huis en zwijg tegen ieder over die dingen. Ik ben u zeer dankbaar.

Sipka ging heen, zeer verlicht nu, want de last die haar gemoed zwaar had gedrukt, was verdwenen.

't Liefst ware Renilda dadelijk naar het kasteel teruggekeerd om alles aan haar moeder te vertellen, maar ze wilde eerst haar taak verrichten. Ze werd in menige hut verwacht. En het nieuws moest toch ook wat bezinken. Ze zou nu niet kalm kunnen spreken. Eerst alles overdenken.

En het was of Renilda gevoelde, dat zij voor een geduchte strijd stond...

ARME SIPKA.

BARON de Catarijsel kwam nijdig op zijn slot terug. Hij vertelde aan zijn vrouw hoe hij door Doolage ontvangen was geworden en welke beschuldigingen deze jegens La Ruwière had durven uiten.

De barones vertelde haar echtgenoot niets van heer gesprek met Renilda.

— Laat vlug wat eten opdienen ! zei de kasteelheer. Dan vertrek ik onmiddellijk naar Aalst, en we zullen die blaaskaak van Mater eens spoedig klein

maken ! Wat verbeeldt die melkbaard zich. Ha, hij kent mij niet !

Terwijl de baron aan het eten was, kwam zijn dochter van haar bezoek aan de armen thuis.

— Ik heb uw verloofde nog niet meegebracht, Renilda, zei de Catarijsel. Het spijt me, maar stel u gerust, morgen is hij toch hier !

— Ik geloof het niet, vader, zei de jonkvrouw met bevende stem.

— Zo moedeloos ? Ik zie, dat gij veel verdriet hebt, maar dit zal weldra in vreugde veranderen.

— O, zeker ! stemde de barones toe.

— Het eert onze dochter dat ze zo treurt om de jonker. Ge hoeft er u niet om te schamen, Renilda. Nu ge verloofd zijt, moogt ge uw liefde tonen, natuurlijk op zedige wijze.

— Vader, ge begrijpt me niet, hernam het meisje.

De barones keek haar verschrikt aan en dacht aan het gesprek van die morgen.

— U niet begrijpen, kind ? herhaalde de Catarijsel.

— Vader, ik wil jonker La Ruwière nooit meer zien, verzekerde de jonkvrouw op besliste toon. Ik moet het u openhartig zeggen.

— Wat ?

De barones staarde haar dochter nog meer ontsteld aan.

— La Ruwière is een slecht mens, vervolgde het meisje. Hij huichelt slechts liefde... Hij is een verdorven man.

— Maar Renilda toch ! riep de baron verbaasd en tevens onthutst.

— O, ik heb vanochtend al aan moeder verteld dat ik geen vertrouwen in hem kon hebben, dat ik bang was van hem... Maar nu heb ik de bewijzen, dat hij niet deugt, dat hij zedeloos is, ja, dat hij zelfs met die goddeloze bende van Jan De Lichte in betrekking staat.

— Gij raast ! schreeuwde de baron de Catarijsel woedend.

— Ik heb vanmorgen Renilda over-

tuigd, dat zij helemaal verkeerd oordeelt, zei de barones.

— Maar moeder, toen wist ik nog niet wat ik nu weet ! Iemand heeft mij verzekerd, dat La Ruwière met de bandieten omgaat.

— En wie is die iemand ? vroeg de baron heftig. Wie heult hier met de schurk van Mater, de overgewaaid edelman ? Want gij vertelt dezelfde laster als hij.

De baron sprong op en stond driftig voor zijn dochter.

— Blijf kalm, vermaande zijn vrouw.

— Kalm, bij zulke woorden ! Wie heeft u dat verteld, Renilda ? Wie heeft die ongehoorde beschuldiging tot u persoonlijk over uw verloofde durven uiten.

— Moet ik haar naam noemen, vader ?

— Ha, het is een vrouw, een van die babbelaarsters of zeker een, die u om uw verlovings benijdt en, nu zij de jonker zelf niet kan krijgen, hem lastert ? En gij, onnozel schaaft, laat hem belasteren en gelooft al het kwaad ! Wie is zij ? Ik wil en zal het weten !

— Vader, ge vergist u zeer. Er is geen spraak van jaloezie of jid.

— Wie is het ?

— Sipka heeft me dat gezegd.

— Sipka... Sipka... ik ken geen Sipka...

— Het meisje, dat bij Kraaiers dient.

— Sipka is een Zigeunermeisje dat van Renilda onderwijs in de kristelijke lering ontvangen heeft, zei de barones tot haar man. Gij kent ze natuurlijk niet.

— Een eerlijk en oprecht kind, vader.

— En zo'n schepsel durft met de jonkvrouw van het kasteel over jonker La Ruwière spreken en, erger nog, hem belasteren, hem een rover noemen ?

— Sipka sprak de waarheid, vader, hernam Renilda bedaard.

— De waarheid ! Ha, 't is ver gekomen. Ik was dwaas u naar al dat kleine volk te laten lopen om liefdadigheid te doen ! Ons personeel kan voor-

taan aalmoezen uitdelen aan de poort van het kasteel, zoals het vroeger de gewoonte was. Maar de wijven en de kinderen zijn te lui, om zelf te komen. Ge moet ze alles thuis brengen. Nu ondervinden we weer, hoe brutaal ze dan worden. Zo'n deerne ontziet zich niet jonker La Ruwière te lasteren. En gij luistert naar zulke taal, gij babbelt met zo'n dienstbode, gij, de jonkvrouw van het kasteel !

— Ik moest, vader, want ik voelde dat Sipka de waarheid sprak. En luister naar wat ze zei...

— Neen, ik wil het niet horen ! 't Is al genoeg, dat gij u zo diep vernederd hebt, dat ik het ook nog niet ga doen !

— La Ruwière heeft dat meisje willen verlokken naar zijn kasteel te komen, zei Renilda toch. Dat durfde hij haar voorstellen.

— Zult ge zwijgen ? schoot de baron woedend uit. Ha... La Ruwière heeft zo'n deerne naar zijn kasteel willen lokken ! Dat liet ge zeggen, zonder die klappei uw hand in het gezicht te slaan. Ge moest u schamen !

— De bode die u het nieuws bracht van La Ruwière's gevangenschap is zelf een lid van de bende en hij is later bij Kraaiers op de hoeve geweest om brood... Sipka heeft hem en een knaap, die bij hem was, afgeluisterd.

Renilda sprak dus toch door, ondanks het verbod van de baron.

— Wilt ge me tot razernij brengen met uw koppigheid ? snauwde de Cata-rijsel.

Maar hij had toch alles verstaan, want hij vervolgde honend :

— Ha, die man is naar Kraaiers gegaan en Sipka heeft hem afgeluisterd ? Toen de slet naast hem zat, hé, met haar armen om zijn hals ! Maar ge zult nu uw mond houden !

— Vader, ge weet dat ik u altijd gehoorzaam ben, dat ik onderdanig wil zijn... maar het gaat hier om mijn eer !

— Om uw eer ! Begrijpt ge dan niet, hoe ge zelve met uw eer speelt... als ge naar zulke deernen luistert ? Een be-

wijs dat gij familiaar met dat volk omgaat ! Bah... gij, de dochter van het kasteel ! Ik schaam mij in uw plaats.

— Vader, ik verdien uw verwijten niet ! Sipka heeft daarover alleen met mij gesproken. Ze deed het uit eerbied en plichtsgevoel.

— Eerbied ?

— Omdat ze mij niet ongelukkig wilde zien en vanmorgen heb ik al tot moeder gezegd, dat ik ongelukkig zou zijn als de vrouw van La Ruwière.

— Genoeg... genoeg ! Ga naar uw kamer en denk na over uw onbehoorlijk gedrag, beval de baron driftig wordend. Ik zal intussen voor de bevrijding van La Ruwière zorgen.

— Maar waarom werd hij gevangen genomen ? riep Renilda in wanhoop uit.

— Waarom ? Door iemand die zelf tot de bende behoort !

— Jonker Doolage !

— Is hij een jonker ? Ik geloof er niets van. Een vreemde indringer is hij, een brutale avonturier ! En weet ge wie hij ginder als getuige tegen La Ruwière bij mij bracht ? Een roversmeisje dat nu op zijn kasteel leeft ! Dat tekent die zwendelaar van de Wolvenburg ! Maar ik zal hem ontmaskeren ! Hij heeft veel gewaagd, doch hij zal verslagen worden. Ginds een roversmeisje, hier een Zigeunerin, dat zijn de aanklaagsters van een algemeen geacht edelman, iemand die op alle kastelen welkom is, die door vele dames tot echtgenoot wordt begeerd. Maar het is dwaas daarover verder te spreken. We honen zo La Ruwière... uw verloofde !

— Maar vader, waarom toch alles niet eens onderzocht ?

— Omdat ik mij zou vernederen !

— En mijn geluk dan ?

— Wij willen uw geluk verzekeren !

— Als het nu toch eens waar was !

— Dat wil ik geen ogenblik veronderstellen... Hoe komt die Zigeunermeid aan die taal ? Wie heeft haar dat ingeblazen ?

— Niemand, vader !

— O, neen, niemand ! Gij trekt al

partij voor die deerne tegen de jonker, uw verloofde, hoor ik ! 't Is ongehoord.

— Mijn verloofde ? Neen, niet meer vader ! antwoordde Renilda heftig, terwijl ze opstond.

— Wat !

— Neen, ik herken hem niet meer als mijn verloofde ! Wat er op de Wolvenburg gebeurd is, weet ik niet, maar Sipka heeft de waarheid gezegd, dat heb ik gevoeld ! En God heeft het zo beschikt dat ik haar ontmoette om mij voor een vreselijk lot te bewaren !

— Zijt ge gek, Renilda ? Welk een geest is er in u gevaren ?

— Vader, ik heb voor u allen eerbied...

— Ik hoor het.

— Maar het gaat hier om mijn eer en mijn geluk. En daarom moet ik spreken. Ik heb het al gevoeld, dat het geen reine, ware liefde was bij jonker La Ruwière. Hij bekeek mij, zoals hij ook Sipka bezag. En gij wilt de waarheid niet horen misschien omdat gij zo vurig dit huwelijk wenst.

— Hoor toch eens, wat een taal ! schreeuwde de baron. Wat scheelt u, wat bezielt u, om mij zo toe te spreken ? Ga naar uw kamer zeg ik ! Of weigert ge dit ook ?

— Neen, vader...

En dadelijk verwijderde Renilda zich. Wenend besteeg ze de brede trap, die naar de bovenvertrekken leidde, waar zij haar kamers had.

Baron de Catarijsel keek zijn echtgenote verschrikt aan.

— Begrijpt gij iets van die houding, vroeg hij. Renilda, altijd zo gewillig... zo volgbaar en vol eerbied voor ons ! En nu.

— Och, vergeef het haar.

— En zij had al in die zin tot u gesproken...

— Niet zo erg.

— Wanneer ?

— Deze voormiddag toen gij naar Mater waart.

— En gij hebt er mij niets van ge-

zegd... Ben ik dan niet het hoofd van het huis ? Waarom dat te verzwijgen ?

— Omdat ik het niet ernstig opvatte en u niet wilde verontrusten.

— Dat is zwakheid ! We moeten het kwaad in de kiem smoren.

— Zie het toch niet zo in. Ons kind is overspannen. Die verloving heeft haar verrast. Renilda is zenuwachtig. Maar dat betert. Zorg nu maar dat La Ruwière hier spoedig terug komt !

— Ja... ja... doch houd nu Renilda binnen ! Geen omgang meer met het volk daar buiten, hoor ! Al dat geloop naar de hutten betekent niets ! En het wordt gevaarlijk ook.

— Hoe zo ?

— La Ruwière treedt tegen de bende op. Gisterenavond loerde hij op enige bandieten bij Oudenaarde ! Juist iets voor een avontuurlijke jonkman als hij.

— Dat is waar !

— Maar als die vervloekte Jan De Lichte het hoort, zal hij wraak nemen en hij kon Renilda wel eens ontvoeren...

— Ge jaagt me angst aan...

— Alles moogt ge nu verwachten ! De tijd is onveilig.

— Ja, dan moet Renilda zeker binnen blijven en pas gij zelf ook maar op.

— O, voor donker ben ik terug ! En ik neem Jacob mee...

— Laat Pierre u ook vergezellen.

— Goed... twee knechten en klaarlichte dag en op de openbare weg... dan heb ik niets te vrezen...

Baron de Catarijsel scheen nu geen eetlust meer te hebben.

— Die Renilde toch ! zuchtte hij. Ja, jonge meisjes kunnen grillen krijgen en ge weet nooit waar dat eindigt.

— Och, zij doet wat wij zeggen. Ze is volgbaar en gewillig. 't Is een bui.

— Zo'n schitterend huwelijk. Ieder benijdt haar er om. En een gemene Zigeunermeid moeit zich daarmee ! Wat zullen we nog horen ?

— Laat Kraaiers Sipka de les eens lezen.

— Ik zal het zelf doen ! Wacht

maar ! Onderwijs zo'n Djypt dan in de Christelijke leer ! Al die heidenen zijn gelijk... geheel onbetrouwbaar, listig, sluw, leugenachtig, vals, verdorven, bedrieglijk, begerig ! Die Sipka — of hoe heet de slet — krijgt natuurlijk veel van Renilda. En nu is ze bang dat onze dochter gaat verhuizen, als ze getrouwd is. Dan houden de geschenken op. Daarom wil die meid het huwelijk beletten, ze stookt Renilda tegen La Ruwière op... maar dat Renilda die laster gelooft, ja, er zelfs naar luisterde.

— Ze is nu wat overspannen... Och, maak u niet ongerust ! troostte de barones. Ons kind wordt wel weer verstandig.

de Catarijsel liet zijn paard zadelen en gaf bevel dat twee knechten hem zouden vergezellen naar Aalst. Weldra reed hij heen.

De weg leidde langs de hoeve van Kraaiers en plots besloot de baron die brutale Zigeunerin eens zelf onder handen te nemen. Dan maar dadelijk.

Hij sprong uit het zadel en liet zijn paard aan Jacob en Pierre over. Hij ging het voorhof op en werd weer driftig.

De boer kwam haastig aangelopen en nam eerbiedig de muts voor de machtige eigenaar en opperbaas af.

— Kraaiers, is Sipka thuis ? vroeg de baron hooghartig.

— Ja, mijnheer... Ze is in het melkhuys. Maar kom binnen, mijnheer de baron.

— Goed ! Leid Sipka onmiddellijk bij mij. Ik heb niet veel tijd.

De boerin, ook al verlegen door dit onverwacht bezoek, verontschuldigde zich, dat haar huis nog overeind stond en opende de deur van de schoonste kamer.

— Breng dadelijk Sipka hier, herhaalde de Catarijsel, die plaats nam op een biezen stoel en met een blik van verachting de schamele meubelen bekeek.

Zijn pachters waren en werden niet rijk.

De dienstmeid verscheen, geheel bedremmeld en zelfs ontdaan.

— Laat ons nu alleen ! beval de baron tot het echtpaar dat eigenlijk zeer nieuwsgierig was naar de reden van deze komst.

de Catarijsel deed de deur dicht en keek dan Sipka in de ogen.

— Ha, gij zijt de kwaadspreekster ! riep hij driftig uit. Gij zijt die venijnige klappei... die oneerbiedige dienstmeid !

— Is het van de jonkvrouw, stamelde het meisje verlegen.

— Neen, van jonker La Ruwière, antwoordde de baron woedend. Wat weet ge van hem ? Vertel het mij ook eens.

— Ik mag niet, mijnheer de baron.

— Zo, ge moogt niet ! Ben ik niet de meester van de hele streek ? En van wie moet ge zwijgen ? Laat horen van wie ?

— Van de jonkvrouw...

— Die heeft er mij over gesproken ! En nu zult ge mij alles mededelen. Ik eis het !

Sipka durfde niet langer te weigeren en ze deed hetzelfde verhaal als die morgen aan Renilda.

De baron luisterde zonder haar te onderbreken, doch keek zeer streng.

Toen het meisje haar verhaal gedaan had, riep hij woedend :

— Ge zijt een gemene leugenaarster, hoort ge het, een leugenaarster !

— Neen, mijnheer de baron, ik zeg de waarheid ! antwoordde Sipka onbevreesd.

— Zwijg !

Maar haar ogen fonkelden en fier herhaalde Sipka :

— Ik zeg de waarheid, baron ! Jonker La Ruwière is een slecht mens.

— En gij kent leden van de roversbende, heb ik gehoord !

— Ja... maar ik wilde niet met hen meegaan !

— Ge kent ze toch !

— Dat kan ik niet helpen, baron ! Ze kwamen hier... ik had ze niet geroepen.